

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΙΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

— Δέν ζητάω ούτε νά μ' αγαπάς, ούτε και νά σέ παρηγορήσω, τής απάντησε ό Ροβέρτος. Ζητάω μόνο νά κλαίς κοντά μου.

Κι' έκλαιγε κι' εκείνος... "Έκλαιγε τή χαμένη εὐτυχία του, γιατί καταλάβαινε καλά ότι ή καρδιά τής αγαπημένης του είχε συντριβή για πάντα.

Η Μαργαρίτα σιγά-σιγά μαλάκωσε. Τσακισμένη από τό σπαραγμό της, ζαλισμένη από τό τρομερό δυστύχημα πού τήν είχε χτυπήσει, δέν είχε πειά τή δύναμι ούτε θυμό νά αισθανθῆ, ούτε μνησικακία... Υπάκουη και ήσυχη άφησε τό Ροβέρτο νά τήν οδηγῆ στό σπίτι του, σάν άνθρωπος πού άδιαφορούσε για όλα, πού ή δύναμις κι' ό πόθος τής ζωῆς τόν είχαν εγκαταλείψει έντελώς.

"Ω! ή στιγμές εκείνες ύπῆρξαν τρομερές για τό Ροβέρτο!... Νά ξανάφερνε στό σπίτι του τήν άπελπισμένη αυτή γυναίκα πού σχεδόν τόν μισούσε, άντι τής εὐτυχισμένης συζύγου, πού τόσο παράφορα τόν αγαπούσε... "Ω! τί σπαραγμός...

Μόλις βρέθηκε στό ίδιο σαλόνι, όπου πρό όλίγων ήμερών τόσες γλυκές ώρες είχε περάσει, ή Μαργαρίτα κυριεύθηκε από ζωηρή συγκίνηση και λιποθύμησε... Τήν μετέφεραν στόν νυφικό της θάλαμο πού μέ τόσες φροντίδες είχε έτοιμασθῆ και τήν άπόθεσαν στό νυφικό κρεβάτι, κατάχλωμη και σχεδόν έτοιμοθάνατη... Τόση δυστυχία ήταν άνώτερη τών δυνάμεών της... Η άσθενική της κράσις πώς νά παλαίψη ένάντιον τόσων άλλεπαλλήλων συγκινήσεων.

Τό θράδυ τής ξαναπαρουσιάστηκαν όλα τά συμπτώματα τής άρρώστειας πού λίγο έλειψε νά τήν στείλῆ στόν άλλο κόσμο πρό όκτώ μηνών. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος και ό Ροβέρτος προσκάλεσε έπειγόντως τήν κ. ντ' Αρζάκ. Μόλις είδε τή μητέρα της, ή Μαργαρίτα κατάλαβε πώς ήταν χαμένη. Ασφαλώς ή κατάσταση της θα ήταν άπελπιστική για νά δεχθῆ ή περιήφανη εκείνη γυναίκα νά πάη στό μέγαρο ντέ λά Φρεναί.

Από τή στιγμή εκείνη, ή Μαργαρίτα νοιώθοντας έναν άπέραντο οίκτο για τό Ροβέρτο, άλλαξε. Δέν έκλαιγε πειά τό Στέφανο. Όλες ή φροντίδες της στράφηκαν πρός τό Ροβέρτο, τό Ροβέρτο πού θα τόν άφηνε για πάντα. Δέν μνησικακούσε πειά ένάντιον του, είχε ξαναβρῆ τόν παληό έρωτά της και δέν σκεπτόταν τίποτε άλλο παρά πώς ν' άφιέρωση σ' αυτόν τίς τελευταίες της στιγμές και νά του χάριση πριν πεθάνῆ όση εὐτυχία μπορούσε. Τόν κρατούσε κοντά της και δακρυσμένη του μιλούσε μέ τρυφερότητα, πού του σπάραζε τήν καρδιά...

— "Ω! συγχώρεσέ με γιατί πεθαίνω, του έλεγε. Τί όδυνηρό! Θα είμαστε τόσο εὐτυχισμένοι.

Ο Ροβέρτος δέν τής άπαντούσε. "Ενοιωθε όλα τά βασανιστήρια τής κολάσεως μέσα στην καρδιά του. Κατά τίς λιγοστές στιγμές πού ή Μαργαρίτα κοιμόταν, κλεινόταν στό δωμάτιό του κι' εκεί μόνος, παραδινόταν στην άπελπισία του. "Ενοιωθε λύσσα, τρελλό μίσος κατά του δυστυχισμένου Στεφάνου, του όποιου τό τραγικό τέλος κατέστρεφε τήν εὐτυχία του.

Όταν έπειτα ξαναγύριζε κοντά στη Μαργαρίτα και τήν έβλεπε, χλωμή κι' έτοιμοθάνατη, στό κομψότατο κρεβάτι της πού μέ τόση πολυτέλεια τό είχε στολίσει, όταν θυμόταν τίς ούράνιες όνειροπολήσεις πού έκανε καθώς έτοιμάζε τό αγαπημένο αυτό δωμάτιο και σκεπτόταν ότι ό θάνατος, ό άδυσώπητος θάνατος, έμελλε νά του άποσπάση τή γυναίκα πού μέ τόσες θλίψεις και έρωτα είχε κατακτήσει, έπεφτε συντριμμένος από τή λύπη και θρηνούσε κι' όλοφυρόταν σάν παιδί.

Τήν κύτταζε επί άτελείωτες ώρες, χάραζε τήν εικόνα της στην μνήμη και ό σπαραχτικός αυτός θαυμασμός του έφερνε ένα είδος παραφροσύνη. Η ιδέα ότι ή ούρανια εκείνη καλλονή θα έσβυνε για πάντα, ότι θα χανόταν, τόν έκανε νά βλασφημῆ. Τήν έκλαιγε σάν έραστής και σάν καλλιτέ-

χνης κι' έπιθυμούσε νά σώση τουλάχιστον τήν όμορφιά της. Η κ. ντ' Αρζάκ περιποιόταν σιωπηλά και μέ προσποιητό θάρρος τήν κόρη της, προσπαθώντας μόνο νά τής κρύβῆ τό μίσος της ένάντιον του Ροβέρτου. Από μέσα της όμως τόν καταριόταν κι' έλεγε:

— "Αν δέν ήταν αυτός, ό Στέφανος θα ζούσε και ή κόρη μου δέν θα πέθαινε από τίς τύψεις τής συνειδήσεώς της πού τής λένε ότι αυτή τόν σκότωσε...

Κατηγορούσε τό Ροβέρτο κι' όμως εκείνη ήταν περισσότερο ένοχος άπ' αυτόν. Εκείνος είχε ακολουθήσει μόνο τόν νόμο του έρωτος πού του επέβαλλε νά κατακτήσῆ μέ κάθε τρόπο τήν αγαπημένη του...

Η κ. ντ' Αρζάκ όμως είχε παίξει τόν άθλιο εκείνο ρόλο τής κακώς έννοουμένης συνέσεως. Χωρίς τίς άπατηλές έλπίδες πού έδινε εκείνη, ό Στέφανος προετοιμασμένος από τούς φόβους του, θα μπορούσε σε στιγμές άποθαρρύνσεως ν' άπαρηθῆ τή Μαργαρίτα. Αλλά νά βρῆ τήν άπελπισία στην προσδοκία τής έπιτυχίας ήταν πολύ...

Πολλές μέρες πέρασαν έτσι, μέ άνωφελείς φροντίδες και χωρίς έλπίδες. "Ενα πρωί ή Μαργαρίτα σηκώθηκε γαλήνια και είπε νά προσκαλέσουν έναν ιερέα. Μόλις τό άκουσε αυτό ό Ροβέρτος χλώμιασε:

— Μή φοβάσαι, του είπε χαμογελώντας. Τόν προσκαλώ για νά μάς στεφανώσῃ... Δέν θα ήσυχάσω πριν γίνω σύζυγός σου ένώπιον του Θεού!

Έξωμολογήθηκε, μετάλαβε τών Αχράντων Μυστηρίων και τήν άλλη μέρα κατά τίς δέκα ή ώρα τήν μετέφεραν σ' ένα δωμάτιο πού είχε μεταβληθῆ σε παρεκκλήσιό και όπου περίμεναν ή μητέρα της και οι μάρτυρες.

Ήταν τόσο θελκτική και φαινόταν τόσο εὐτυχισμένη, ώστε όλοι άρχισαν νά έλπίζουν... "Οχι, δέν ήταν έτοιμοθάνατη... Δέν έχει τέτοια χάρι ό θάνατος, ή άγωνία δέν έχει ποτέ τέτοια γαλήνη. Ποτέ ή Μαργαρίτα δέν ήταν ωραιότερη. Ο μακρύς δαντελλένιος πέπλος της τήν περιέβαλλε από τό κεφάλι ως τά πόδια, ή ωραία της κόμη ήταν χωρισμένη σε δυό μεγάλες μπούκλες πού πλαισιώναν τή γλυκεια κι' ευγενική μορφή της, τά μάτια της σκόρπιζαν λάμψη και τό χαμόγελό της ήταν γλυκύτερο από ποτέ...

Ο δυστυχισμένος Γκαστόν, βλέποντας τή μητέρα του τόσο ωραία, ήταν έξαιρετικά χαρούμενος.

— Γιατί λοιπόν μου έλεγαν ότι ή μητέρα μου είνε άρρωστη; ρωτούσε. Δέστε πόσο εὐτυχισμένη είνε!...

Τό αυτοσχέδιο παρεκκλήσιό ήταν θαυμάσιο. Χρυσά καντήλια τό φωτίζαν και παντού ήταν ριγμένες καμέλιες.

Η Μαργαρίτα γονάτισε έπάνω σε προσκέφαλα από κόκκινο βελούδο μπροστά στο προσευχητήριο πού άστραφτε από πλούτο και κομψότητα.

Ο Ροβέρτος ήταν κοντά της... Η Μαργαρίτα του χαμογέλουσε, αλλά σιγά-σιγά άρχισε νά γίνεται τόσο χλωμή, ώστε σπαραζόταν ή καρδιά όλων... Χωρίς τή χλωμάδα της πού θυμίζε τή σκληρή πραγματικότητα, θα έλπιζαν όλοι, θα πίστευαν ότι εὐτυχία θα έπακολουθούσε τό γάμο αυτό, πού, αλλοίμονο! δέν ήταν άλλο παρά μιá πένθιμη τελετή.

Ο ιερεύς τελείωσε τήν ακολουθία... Θέλησαν νά βοηθήσουν τή Μαργαρίτα νά σηκωθῆ, αλλά εκείνη μόρεσε και σηκώθηκε μόνη της, χωρίς τή βοήθεια κανενός.

Όταν ό Ροβέρτος πέρασε τό γαμήλιο δαχτυλίδι στο δάχτυλό της, άνατρίχιασε... Τό χέρι της ήταν παγωμένο...

Τήν κύτταξε μ' άγωνία, αλλά εκείνη τόν κύτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα και χαρά... Η χαρά όμως αυτή δέν έρχόταν πειά από τούτο τόν κόσμο...

Όταν τελείωσε ή τελετή, ή Μαργαρίτα γονάτισε πάλι, έκλινε τό κεφάλι της και θέλησε νά προσευχηθῆ.

Ο Ροβέρτος όμως σκέφθηκε ότι θα ήταν επίπονο γι' αυτήν νά μένη γονατιστή επί τόση ώρα, έπιασε τό χέρι της και θέλησε νά τήν βοηθήσει για νά σηκωθῆ...

Αλλά ή Μαργαρίτα έμεινε άκίνητη σάν άγαλμα τής προσευχής.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΚΕΡΒΑ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΡΟΔΩΣΑ...

ΕΝΑΣ καλός μου φίλος, πρώτος γραμματέας της τουρκικής πρεσβείας στο Βερολίνο, με είχε παρασύρει στο Κάρλομπαντ, όπου λογαριάζαμε να μείνουμε κανένα μήνα. Από τις πρώτες μέρες που εφθάσαμε, άρχισα να πλήττω φοδερὰ παρ' όλη την κίνηση της γοητευτικής αυτής λουτροπόλεως. "Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα γεγονότα της σαιζόν ήταν ή... παρουσία στη λουτρόπολη του περιφήμου Βίσμαρκ, που είχαν έρθει για την τακτική κοῦρα του —πράγμα όμως που έμένα με άφηνε τελείως άσυγκίνητο. Είχα τη νοσταλγία των εϋθυμων γαλλικών άκρογιαλιών και ήμουνα έτοιμος ν' αφήσω το φίλο μου... στα κρύα του λουτροῦ όταν μου συνέβη κάτι που μ' έκανε να δώ το Κάρλομπαντ μ' άλλα μάτια... Αυτό το κάτι ήταν μια γυναίκα που ήρθε να μείνη στο ίδιο ξενοδοχείο που έμενα κι' εγώ. Η κ. Βέμπερ... Θεέ μου. Τι γυναίκα! "Ένα λουλουδι έξωτικό που άφηνε στο πέραςιά του ένα δυνατό άρωμα και ένα μυστήριο. Ήταν αδύνατον να καταλάβης σε ποιά κοινωνική τάξη ανήκε. Είχε έρθει όλομόναχη κι' έφαινόταν αδιάφορη στον γενικό θαυμασμό που προκαλούσε το ώραίο της ξανθό κεφάλι και το χαριτωμένο της κορμί. Κρατούσε όλους σε απόσταση και ήταν φανερό, ότι πολύ δύσκολα θα μπορούσε κανείς να την πλησιάση. Έν τούτοις εγώ κατώρθωσα σε λίγες μέρες να κάνω τη γνωριμία της. Πώς; Οὔτ' εγώ δέν ξέρω. Το πράγμα έγινε μόνο του. Με λίγα λόγια έγιναμε πολύ καλοί φίλοι, αλλά άλλοιμονον, μονάχα φίλοι!

Η νεανική μου φλόγα —δέν ήμουν τότε παρά 20 χρονών— κ' ή θερμές μου έξομολογήσεις δέν κατώρθωσαν να την πείσουν να μοι δώση οὔτ' ένα φιλή.

Έξαφνα όμως ένα άπροσδόκητο γεγονός ήρθε να διακόψη το ειδύλλιον.

Κάποιο μεσημέρι ο φίλος μου μου είπε:

—Θέλεις να παράσχης μια έκδούλευσι στον Βίσμαρκ;

—Μια έκδούλευσι στον Βίσμαρκ; ρώτησα κατάπληκτος.

—Ναί, μια έκδούλευσι σοβαρώτατη γι' αυτόν, όπως φαίνεται.

—Γιά λέγε.

—"Άκουσε. Σε λίγο θα γευματίσης με την Κα Βέμπερ. Δέν είν' έτσι;

—Ναί.

—Λοιπόν, ενῶ θα τρώτε θα της πής απλά και με ύφος αδιάφορο: —«Τό μάθατε; Ο Βίσμαρκ έφυγε για το Βερολίνο! Τίποτε άλλο... "Αν φανή δύσπιστη στην είδηση, εσύ θα έπιμένης σά να έπρόκειτο για ένα γεγονός για το οποίο είσαι απόλυτως βέβαιος. Θα προσθέσης μάλιστα ότι το έμαθες από μένα, που τον συνώδευσα στο σταθμό και τον είδα να φεύγει. Ο Βίσμαρκ από σκοπού δέν έκανε το πρωί τον συνηθισμένο του περίπατο για να μη τον δούν.

Είχα μείνει με άνοικτό το στόμα σαν ήλίθιος. Δέν καταλάβαινα τίποτε. Του ζήτησα έξηγήσεις, αλλά μου είπε ότι δέν ήξερε τίποτε, γιατί δέν έτόλμησε κι' ο ίδιος να ρωτήση τάν Βίσμαρκ σχετικῶς. "Όπως ήταν φυσικό άρνήθη-

Ο Ροβέρτος έβγαλε μια δυνατή κραυγή και την άρπαξε στην άγκαλιά του...

Ήταν νεκρή... Είχε πεθάνει προσευχομένη γι' αυτόν...

...
 Βρήκαν την διαυήκη της που την είχε γράψει την περασμένη νύχτα κρυφά με τη βοήθεια μιας νοσοκόμου. Ωνόμαζε σ' αυτή το Ροβέρτο κηδεμόνα του παιδιού της. Με λίγες γραμμές, άπευθυνόμενες προς τη μητέρα της, της έξηγούσε τη συμπεριφορά της και περιέγραφε τὰ θάσανά της.

Και ή ιστορία των πόνων της και της θλιβερής εϋτυχίας της τελείωνε με τὰ έξης λόγια:

«Άγωνίστηκα πολύ, αλλά δέν μπόρεσα να νικήσω τις δυο αντίζήλες αυτές δυνάμεις. Δυο έρωτες μοιράστηκαν χωρίς να θέλω την καρδιά μου! Στον ένα δέν μπόρεσα ν' άντισταθώ, στον άλλο δέν μπόρεσα να έπιζήσω...»

Τ Ε Λ Ο Σ

κα, γιατί δέν είχα καμμία διάθεσι να έξυπηρετήσω ένα καπρίτσιο του ανθρώπου εκείνου, που μου ήταν άποκρουστικός. Έν τούτοις ο φίλος μου εξήγησε όλη την εϋγλωττία του και στο τέλος με κατάφερε, αφού μου δήλωσε ότι θα το θεωρήση προσωπική του υποχρέωσι... Η αλήθεια είνε ότι εκείνο που μ' έπεισε κυρίως, περισσότερο κι' από τὰ έπιχειρήματα του φίλου μου, ήταν... μια ζήλεια που άρχισε να γνιέται μέσα μου. Υποψιάστηκα έρωτικές σχέσεις του Βίσμαρκ και της κ. Βέμπερ και ήθελα να μάθω. Έπαναλαμβάνω ότι ήμουνα τότε είκοσι χρονών.

***

Μόλις καθήσαμε στο τραπέζι με την κ. Βέμπερ, πέταξα την συμφωνημένη φράσι. Κι' έπειδή είδα ν' άμφιβάλη για την ακρίβεια της ειδήσεως έπρόσθεσα το δεύτερο και τελευταίο μέρος της ψευτιάς:

—Ο φίλος μου τον συνώδευσε στο σταθμό και τον είδε να φεύγει. Τον είδε με τὰ μάτια του! Με τὰ μάτια του!

Η διαβεβαίωσις αυτή είχε περιεργο αποτέλεσμα. Ενῶ πριν ήταν άμέριμη και εϋθυμη, το πρόσωπό της έγινε σκεπτικό, έβιασε το φαγητό της και χωρίς να περιμένη το φρούτο, σηκώθηκε σπ' το τραπέζι με μια πρόφασι αϊφνιδίας άδιαθεσίας και... δέν την είδα πειά ποτέ... ποτέ.

Η ψεύτικη είδησις που της μετέδωσα και που είχε, φαίνεται, γι' αυτήν μεγάλη σημασία, την έκανε να τρέξη στο τηλεγραφείο. Μυστικοί Γερμανοί άστυνόμοι την παρηκολούθησαν και την έπιασαν. Υπήρχον υποψίες εναντίον της ότι ήταν κατάσκοπος, ή υποψίες μετεβλήθησαν άμέσως σε βεβαιότητα και την άρπαξαν.

Η κ. Βέμπερ συνελήφθη. Όταν το έμαθα ήρθα στα μαχαίρια με τον φίλο μου. Βεβαιώθηκα όμως άργότερα ότι ο φουκαράς δέν ήξερε τίποτε, δέν είχε καταλάβει οὔτε είχε μαντέψει τί μπορούσε να συμβή. Ήταν πολύ νέος ακόμα διπλωμάτης και δέν ήξερε τὰ γερμανικά κόλπα.

***

Όταν ξαναγύρισα στο Παρίσι, ένοιωθα τύψεις να με θασανίζουν γι' αυτό που είχα κάνει.

Συλλογιζόμουν τη γυναίκα εκείνη που θα μπορούσα να την αγαπήσω και που σάπιζε τώρα, ποιός ξέρει, σε ποιά φυλακή της Γερμανίας.

Κι' όλ' αυτά έξ αιτίας μου. Ήσαν στιγμές μάλιστα που ή τύψεις μου αυτές μ' έκαναν πολύ δυστυχισμένο...

Είχα γίνει, χωρίς να θέλω, ένας καταδότης...

Δέν πέρασε πολύς καιρός και έλάθα στο Παρίσι, εκ μερους της γερμανικής κυβερνήσεως, το παράσημο του «Κόκκινου Άετου» «διά τας υπηρεσίας μου προς σύλληψιν μιας έπικινδύνου κατασκόπου. Το έστειλα άμέσως από κεί που ήρθε, μ' ένα γράμμα μου, στο όποιο έβαλα όλη μου τη λύσσα... και όλη μου τη λύπη για την υπηρεσία που τους είχα άκουσίως μου προσφέρει!...

Άλλά και σήμερα ακόμα, που τόσα χρόνια έχουν περάσει, ή ανάμνησις αυτή με θλίβει και με πνίγει. Και μια σκέψις —πάντα ή ίδια— μου βαραίνει τη συνείδησι και μου πληγώνει την περηφάνεια μου: «Τί να σκέφθηκε για μένα αυτή ή γυναίκα;»

Ζ. ΚΕΡΒΑ

Μόνον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις απόλυτως ίκανοποιητικὰ τιμάς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παληές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 3-9 μ. μ. καθ' εκάστην και τὰς Κυριακάς.